

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκ Λήμανο κ. Θ. Δημητρίου, γλύπτης ἅμα καὶ ζωγράφος, εἶνε ἐκ τῶν ἀφωσιωμένων καὶ ἐκλεκτῶν τῆς Τέχνης μυσταγωγῶν. Ἀριστοῦχος ἀπόφοιτος τοῦ Πολυτεχνείου, ἐνωρὶς κατέδειξεν ἐξάριστα προσόντα καλλιτέχνου μὲ δύναμιν, μὲ αἴσθημα καὶ μὲ ψυχὴν ἀληθῶς ἐθνικὴν. Εἰς τὰ ἔργα του διαβλέπει τις τὸν καλλιτέχνην ποιητὴν ἅμα καὶ φιλόσοφον. Τὰς συνθέσεις του χαρακτηρίζει πρωτοτυπία ἐμπνεύσεως, ἀβρότης αἰσθήματος καὶ γλυκύτης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Ὁ χρωστήρ του δὲν συνδυάζει ἀπλῶς εὐτυχῆ χρώματα. Νομίζεις ὅτι φιλοσοφεῖ καὶ συγγράφει. Εἰς ἓν τῶν ὠραίων ἔργων του : «Γιὰ τὴ Μάννα» ὁ τεχνίτης ρίπτει ὅλην τὴν εὐσεβῆ ρέμβην καὶ τὴν τρυφερὰν περιπάθειαν τῆς καλλιτεχνικῆς του ψυχῆς. Ὁ πίναξ οὗτος, ὃν σὶ ἀναγνώσται τοῦ Ἡμερολογίου βλέπουσιν ἐν σελ. 336, δικαίως

ἐβραβεύθη πρό τινος ἐν τῇ «Αἰθούσῃ τῶν Φιλοτέχνων» μεταξύ 100 ἄλλων, κοσμεῖ δὲ νῦν τὴν πλουσίαν πινακοθήκην τοῦ μεγάλου ἐν Ὀδησσῶ ἔθνικοῦ εὐεργέτου Γρηγορ. Μαρασλῆ. Ἀκραιφνοῦς ἐλληνικῆς ἐμπνεύσεως εἶνε καὶ τὸ «Προσκύνημα», τὸ ὁποῖον διαπνέει καὶ ἐξαιρεῖ βαθὺ θρησκευτικὸν αἶσθημα, ἀναπαριστῶν ζωντανὴν μίαν πιστὴν σκηνὴν ἐκ τοῦ ἔθνικοῦ ἡμῶν βίου. Καὶ εἶνε λεπτὸς παρατηρητὴς καὶ ψυχολόγος τῆς κοινωνικῆς καὶ ἔθνικῆς ζωῆς ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης. Εἰς τὸ «Πεντάρφανό» του ἀποδίδει μὲ πολλὴν δύναμιν ὅλην τὴν ὀδύνην καὶ τὸ πένθος τῆς ὄρφανείας. Τὸ «Μᾶθημα τῆς Μουσικῆς», τὸ εἰκονίζον ἀφελὲς καὶ πρωτόπειρον παιδίον ἀσκούμενον εἰς τὴν μουσικὴν κλίμακα, ἐνέχει πολλὴν χάριν καὶ ἔκφρασιν. Μεταξὺ τῶν ὡραίων του ἔργων δεόν νὰ συγκαταλεχθῇ καὶ ὁ «Χριστός», ὃν εἰκονίζει ὠδοκαετῆ ὄντα καὶ διδάσκοντα ἐν τῷ ναῶ, καταπλήττοντα δὲ τοὺς σοφοὺς διὰ τῆς θείας χάριτος καὶ τῆς λαμπρόδος τοῦ πνεύματος Του.

Ἄλλ' ὁ κ. Θ. Δημητρίου εἶνε ἅμα καὶ γλύπτης, προσκονιζόμενος λαμπρὸν μέλλον. Ὁ «Φιλοκτήτης» του εἶνε ἐκ τῶν ὀλίγων σεμνωμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ νεωτέρα γλυπτικὴ. Ὁ τραυματίας τῆς Λήμνου, πλὴν τῆς περὶ τὸ διάγραμμα σπουδῆς καὶ τῆς λεπτολόγου ἀνατομικῆς ἀκριβείας, ἐκφράζει διὰ τοῦ ἐλαφροῦ ἀνοίγματος τῶν χειλέων καὶ τῆς μικρᾶς συσπᾶσεως τοῦ μετώπου, ὅλον τὸ συγκεντρούμενον ἐκ τοῦ πληγέντος ποδὸς ἄλγος. Εἰς τὸν «Χρόνον», ἔργον καὶ αὐτὸ πολλῆς μελέτης καὶ πολλῆς ἐμπνεύσεως, ὁ καλλιτέχνης ἐκαινοτόμησε, καὶ ὄχι ἀνεπιτυχῶς, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κρατοῦσαν παράδοσιν τοῦ συμβολίζειν τὸν χρόνον γέροντα πολλὸν καὶ κατεσκληρότα. Τούναντίον ὁ «Χρόνος» τοῦ κ. Δημητρίου παρίσταται νέος ἀτίβηρος καὶ περικαλλῆς, θαλερὸς καὶ σφριγῶν, πλήρης ζωῆς καὶ ἐρμῆς βαινῶν, συμβολίζων δ' οὕτω τὴν αἰωνίαν καὶ ἀείποτε νέαν καὶ ὡραίαν εἰκόνα τῆς Φύσεως.

Εἰς ἀντιπολιτευόμενον

Σ' ἀκούω ὀγκανίζοντα περὶ πατρίδος καὶ θεσμῶν
καὶ τρέμω τὸν ἀχόρταγον αὐτόν σου πατριωτισμόν!
Καὶ σκέπτομαι τί νὰ τραβᾷ κι' ὁ φουκαρῆς ὁ ὄνος,
ἴσάν τὸν ἀφήσουν νηστικὸν ἔξω τοῦ ἀγυρῶνος.

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

[Έργον Θ. Αμμητρίου]